

UN PARADOX

Să rămânem în picioare și să ne rugăm.

Tată

ceresc, ne apropiem de tronul Tău de milă în Numele lui Isus Hristos. Noi am ajuns la încheierea Convenției, iar în Scripturi scrie că Isus a plâns la sfârșitul sărbătorii. Poate Se gândea că avea să se împlinescă unele lucruri. Dumnezeuule, Te așteptăm cu nerăbdare fiindcă știm că oamenii sunt neajutorați. Da, noi așteptăm o mare revărsare a Duhului Tău, ceva extraordinar.

Mă

uit la micul Tău slujitor, Carl Williams, și îl văd cu mâinile lui mici și răsucite și cum se târăște cu picioarele pe podea, cum stă acolo și își pune în continuu ceva în nas ca să poată respira. Eu știu că fratele a lucrat zi și noapte și inima mea este cu el. Doamne, Tu nu îl vei dezamăgi.

Săptămâna

aceasta, în timp ce mergeam cu slujitorii Tăi și predicam în bisericile lor, ei nu mi-au spus niciodată ce să predic, ci au zis doar: „Du-te înainte!” Toți acești colaboratori, în acest Duh minunat de cooperare, sunt aici și așteaptă să se întâmple ceva, fiindcă simțim cum Duhul Sfânt strigă în noi: „Vino, Doamne Isuse!” Umple-ne inimile de nădejde și dă-ne ceea ce căutăm: o măsură mare a harului Tău.

Noi

suntem nevrednici să cerem o astfel de binecuvântare, niciunul dintre noi nu este vrednic, dar ne gândim la sacrificiul pe care L-a făcut Isus ca să ne curățească, și cerem în Numele Tău, ca fiecare inimă să fie cercetată acum, în timpul acestui serviciu, astfel încât atunci când vom pleca spre casele noastre, să putem spune ca cei doi de pe drumul Emausului: „*Nu ne ardea inima în noi...*” (Luca 24.32).

Domnul

înviat a mers cu ei pe drum, apoi a făcut ceva în mijlocul lor. Deși au umblat cu El toată ziua, ei nu au înțeles că era El, dar când a făcut ceva ce făcuse chiar înainte de crucificare, au știut că nici un om nu ar fi putut face acel lucru în felul acela decât El, și au aflat că era o binecuvântare să fii cu un astfel de Învățător. În clipa în care au înțeles că era Domnul Isus, s-au ridicat chiar în ceasul acela și s-au dus repede să le spună și celorlalți.

Dumnezeule,

Te rugăm să îngădui ca acest lucru să se repete din nou astăzi. Dă-ne lucrurile din belșugul Tău, Doamne, și fă ca luni seara când vom pleca de la această convenție și vom merge spre casele noastre, să putem spune: „Nu ardea inima în noi în timp ce-L auzeam vorbind prin slujitorii Lui, în timpul convenției?” Fă aceasta pentru slujitorii Tăi nevrednici, în Numele Fiului Tău Sfânt, Isus. Amin. Luați loc.

(Fratele

Branham vorbește cu cineva pe platformă). Acesta este într-adevăr un timp minunat pentru mine, fiindcă sunt într-o mare așteptare și nădăjduiesc să se întâmple chiar în timpul acestei întâlniri.

Eu sunt sigur că la încheierea serviciului din după-amiaza aceasta, toți vom spune: „A fost bine să fim în seara aceasta aici.” În prima seară l-am ascultat pe fratele Oral Roberts cu mesajul lui puternic despre decăderea morală a oamenilor. Apoi a urmat unul din cele mai puternice mesaje de 15-20 de minute, ale fratelui Velmer Gardner. Eu l-am admirat mult pentru felul în care a spus atât de mult într-un timp atât de scurt.

Când

am ajuns acasă, i-am povestit și soției mele despre aceasta, iar ea mi-a zis: „Ei bine, Billy, așa fac toți, dar tu îi ții prea mult.” „Iubito, eu sunt prea încet, nu pot gândi atât de repede ca ei. Dumnezeu este atât de bun cu mine, încât mă lasă să fiu încet, și cred că El mă lasă să merg în felul acesta, în bunătatea Lui.”

Aseară

I-am ascultat pe medicul acela, așa-i frate Shakarian? Eu am mulți prieteni care sunt medici buni. Poate știți că am fost intervievat la Clinica Mayo, și discuția a apărut în revista „Reader’s Digest” acum cinci ani. Articolul a fost intitulat „Minunea lui Donny Martin” și a apărut în California. Acolo am întâlnit un grup de medici, cei mai amabili oameni pe care ai vrea să-i întâlnești.

Când

I-am auzit pe medicul acela vorbind aseară despre Isus, m-am gândit că trebuie să fie un medic bun atunci când pune un diagnostic pentru un trup uman. El nu a făcut o treabă prea rea în diagnosticare stării duhovnicești, ci a dat un diagnostic destul de bun. Nădăjduiesc să nu am niciodată nevoie de serviciile lui, dar dacă voi avea vreodată nevoie de o operație, aș vrea să fiu operat de un om ca el, adică de cineva care se încrede în Domnul.

După

ce i-am ascultat pe toți acei bărbați, pe unii dintre ei nici nu i-am cunoscut, cred că ar fi minunat dacă am merge chiar acum acasă, dar cred că El va adăuga mai multe binecuvântări, pentru că sunt multe aici. Eu aștept să-l ascult pe fratele Brown mâine seară. El este un episcopal, nu? (Adunarea râde). Prezbiterian. Eu mai fac astfel de greșeli, așa că mai bine citesc Biblia și merg mai departe, nu-i așa? Pot să spun că fratele Brown este un frate în Hristos, și știu că aici nu greșesc. Eu am auzit multe despre el și vreau să-l ascult.

Am

apucat să-i întâlnesc pe toți prietenii noștri, iar ieri dimineață am avut mesajul acela scurt care a fost întrerupt de Satan când a sărit pe femeia aceea micuță și a pus-o pe fugă. Oh, dacă oamenii ar fi destul de duhovnicești! Eu am simțit presiunea aceea mare când am stat aici, iar după ce ea a ieșit afară, m-am rugat: „Tată ceresc, trimite Duhul Sfânt după ea.” El a prins-o acolo afară și a adus-o înapoi, după ce a scos demonul acela din ea. Am înțeles că ea are acum Duhul Sfânt, iar

noi suntem recunoscători pentru aceasta, fiindcă este scris: „În Numele Meu, vor scoate draci.”

(Nota traducătorului: Cu o zi în urmă, în timpul predicii „Cel mai rău om pe care îl cunosc,” o femeie a început să strige, în timpul rugăciunii de încheiere, și a fugit afară).

Acum
haideti să ne îndreptăm atenția spre un text din Biblie. Am aici vreo șase pagini de notițe, dar nu le voi folosi pe toate, doar pe unele dintre ele. Vreau să mulțumesc tuturor pentru cooperarea strânsă, pentru părtășia minunată pe care am avut-o și pentru că m-ați suportat. În dimineața aceasta am fost într-o biserică mică, în Biserica lui Dumnezeu. Nu știu drumul într-acolo, dar păstorul ei este cu adevărat un om deosebit. Biserica aceea m-a așteptat zece zile ca să merg acolo, pentru că atât am întârziat: zece zile. Dar am avut un timp minunat de părtășie cu Domnul Isus.

Acum,
pentru cei care vor să scrie, textul de astăzi este din **Cartea lui Iosua**.

Duhul Sfânt mi-a pus pe inimă să vorbesc în această după-amiază din **Iosua**

10.12,

deci un singur verset:

„Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel:

**„Oprește-te,
soare, asupra Gabaonului,**

**Și
tu, lună, asupra văii Aialonului.”**

Veți
spune: „Acesta este un text neobișnuit.” Așa este, tema din

după-amiaza aceasta este: „**Un paradox.**”

Știți,

Dumnezeu ia lucruri neobișnuite și le face într-un mod neobișnuit. El este foarte neobișnuit, dar face toate lucrurile pentru binele celor care Îl iubesc. De aici voi lua concluzia subiectului: „Un paradox.”

Gândindu-mă

la aceasta, am luat dicționarul fiindcă mi-am zis: „Acesta este un cuvânt neobișnuit, un cuvânt pe care nu îl folosim prea des.” Apoi m-am gândit: „Doamne, dacă mi-ai pus aceasta pe inimă, poate este ceva după care trebuie să privesc.” Dicționarul Webster spune că „paradoxul” este ceva incredibil, dar adevărat; ceva care este imposibil și totuși adevărat; ceva care nu pare adevărat, și totuși este adevărat. Acesta este un paradox.

Apoi

am început să mă gândesc câte paradoxuri putem să enumerăm. Dacă ne-am opri la aceasta, ați rămâne uimiți să vedeți câte lucruri există în ciuda faptului că știința spune că ele nu pot exista. Faptul că Pământul atârnă în spațiu este un paradox. Ni se spune că Pământul se învârte și face un ciclu complet în douăzeci și patru de ore, aproximativ douăzeci și cinci de mii de mile în jurul lumii, și nu este nimic pe lume care să se învârtă la fel de perfect ca lumea însăși. Apoi este eclipsa lunii, dintr-un sistem solar atât de măreț, care se învârte atât de perfect în jurul ecuatorului încât poți să le prezici timp de douăzeci sau treizeci de ani cu precizie de o secundă.

Eu

am un ceas de mână, pe care l-am primit cadou de la niște prieteni buni când am fost în Elveția. Este un ceas elvețian obișnuit. Probabil a costat în jur de o sută cincizeci de dolari sau așa ceva, dar este un ceas bun pentru mine. Se numește Vulcain Cricket, și este unul din cele mai bune ceasuri pe care le-am avut. Cu toate acestea, dacă îl fixez acum, în două sau trei luni va fi înaintea

sau în urmă cu ceva. Noi nu avem nimic perfect, dar timpul lui Dumnezeu este perfect; nu-i lipsește nici o secundă. Cât de mareț este acest glob celestial care atârnă în aer fără să se țină de nimic, și se învâрте mereu și mereu, făcând o rotație completă în jurul axei sale, la fiecare douăzeci și patru de ore, formând ziua și noapte, iar la douăsprezece luni face o rotație completă în jurul Soarelui, ceea ce duce la formarea celor patru anotimpuri: primăvara, vara, toamna și iarna, în mod desăvârșit. El face aceasta de mii de ani și nu există nici un om pe pământ care să poată explica.

Care

este susul și care este josul? Cine este deasupra: Polul Nord sau Polul Sud? Noi nu știm pentru că suntem în spațiu. Tu poți să arunci o minge în aer și s-o prinzi, dar ea nu va cădea de două ori în același loc. Ea va cădea, apoi va merge din nou în sus făcându-și vânt, dar nu se va întoarce de două ori în același loc. Cu toate acestea, „mingea” aceasta mare se învâрте de mii de ani, fără să greșească nici măcar o dată. Acesta este un paradox.

Este

un paradox când privești luna. Uitați-vă la marea de aici de pe coastă, la acele valuri nervoase ale oceanului care acoperă aproape patru cincimi din suprafața Pământului (71%). Du-te pe țărmul oceanului și urmărește acea maree cu valuri nervoase care se sparg în ocean, la o jumătate de milă de mal. De ce nu vin până aici? Este un singur lucru care le oprește să vină, iar acela este luna. Luna este câinele de pază a lui Dumnezeu. Ea veghează asupra țărmurilor oceanelor pentru că Dumnezeu le-a pus granițe, și ele nu pot să treacă de acele granițe.

Când

luna începe să se întoarcă și să privească la Tatăl din ceruri, marea începe să înainteze sau să se retragă. Apoi când ea se întoarce, oceanul își ocupă din nou locul. Așa trebuie să fie, pentru că luna este câinele de pază al lui Dumnezeu.

Cum

poate să afecteze pământul această lună care se află la câteva sute de mii de mile depărtare? Cum poate ea să pună granițe? De ce oceanul nu fuge sute de mile și apoi să se oprească? Pentru că Dumnezeu i-a așezat granițe. El are un paznic care are grijă să nu treacă mai departe.

Toată

lumea știe că atunci când luna merge jos, marea merge cu ea, iar dacă se ridică, se ridică și marea. Acesta este un alt paradox. Nimeni nu poate să-l explice. Noi nu știm cum și ce efect ar avea luna asupra pământului, nici ce îi face la acea maree. Este un paradox.

Noi

putem pune o sămânță în pământ și ea va sta acolo toată iarna. Pe deasupra ea este acoperită cu o coajă, înăuntru este pulpa, iar în mijlocul acelei pulpe se află un germen. Așa ești alcătuit și tu. Ești format din trup, suflet și duh. Partea exterioară, trupul, este controlat prin cinci simțuri. Tu intri în acel trup prin cinci simțuri: văz, auz, pipăit, gust și miros. Dar înăuntrul aceluia trup este un suflet spre care sunt tot cinci porți: conștiința, memoria, și așa mai departe. Iar înăuntrul aceluia suflet este un duh care controlează totul. Spre acest duh este o singură poartă iar aceea este libera alegere: tu poți să primești sau să refuzi. (Mai târziu, fratele Branham a corectat acest lucru, spunând că ordinea este: trup, duh și suflet).

Ce

se întâmplă cu sămânța pusă în pământ? Vine iarna și o udă. Astfel, coaja se duce, pulpa dispare și germenul de viață nu poate fi găsit, dar în primăvară vine înapoi.

Cu

câtva timp în urmă am fost în Kentucky, la vânătoare de veverițe. Acolo am dat de o vreme foarte secetoasă și nu am putut găsi nici o veveriță, așa că ne-am dus în partea deluroasă a acelei regiuni. Domnul Wood, un prieten bun, mi-a zis:

„Frate

Branham, cunosc un om care are multe păduri și văi mari și adânci. S-ar putea ca acolo să fie mai umed și putem să ne strecurăm prin ele.”

Când

am ajuns acolo, am oprit în fața unei case, iar el mi-a zis:

„Eu

n-aș coborî din mașină, pentru că omul acesta este un păgân. El nu crede în Dumnezeu și înjură ca un birjar.”

„Bine,

voi sta în mașină,” am spus eu.

Astfel,

el s-a îndreptat spre un măr sub care stătea un bătrân de vreo șaptezeci și cinci de ani. Fratele s-a apropiat de el și i-a zis:

Mă

numesc Banks Wood și aș vrea să știu dacă ne permiți să vânăm pe teritoriul tău.”

„Ești

fiul lui Wood?”

„Da.”

„Sigur

că poți. Du-te unde vrei pentru că este destul loc pe aici. Am cinci sute de acri de pădure (două mii de hectare). Ce mai face Jim?” Și astfel au vorbit câteva minute.

Fratele

Wood a fost martor al lui Iehova până când fiul lui, care era infirm, cu un picior pe care-l ținea sub el, a fost vindecat într-una din adunări. El este contractor, dar a renunțat la slujba lui și s-a mutat lângă casa mea, locuind acolo de zece ani. Acum toți oamenii lui, chiar și cei care doar studiau cu martorii, au fost umpluți cu Duhul Sfânt. La un moment dat, Wood a zis: „L-am

adus și pe păstorul meu cu mine.”

„Wood,”

i-a zis bătrânul, „să nu-mi spui că ai ajuns atât de jos, încât trebuie să-ți duci predicatorul oriunde te duci?”

Atunci m-am gândit că este timpul să cobor din mașină, m-am apropiat de ei și l-am salutat pe bătrân:

„Ce mai faci?”

„Ce mai faci, domnule? Ești predicator?”

„Da, domnule, așa ar trebui.”

„Eu nu am prea multă considerație pentru acești oameni,” a spus el.

„Cei mai mulți dintre ei sunt oameni buni.”

„Încă n-am întâlnit felul acela de predicatori,” a răspuns bătrânul.

„Dar ce te face să spui aceasta, domnule?” l-am întrebat eu.

„Eu cred că ei latră la pomul greșit,” a spus el. Oricine știe că un câine cu care mergi la vânătoare noaptea și latră la un pom greșit, te înșeală întotdeauna. Astfel, atunci când a zis: „Ei latră la pomul greșit,” a vrut să spună că „ei spun ceva, dar tu nu poți vedea niciodată acel lucru.”

„Da, domnule.”

„Ei

vorbesc întotdeauna despre ceva, dar nu pot produce nimic," a continuat el.

„Da,
domnule.”

Apoi

a zis: „Acum doi ani a venit aici un predicator și a ținut o adunare într-un loc numit Acton, în curtea bisericii metodiste. În vârful dealului era o soră bătrână și era pe moarte din cauza cancerului. Omul acela nu a fost niciodată aici. În seara aceea s-au adunat câteva mii de oameni, iar sora acestei femei bătrâne plângea pentru ea. Era atât de rău că nici nu se mai putea da jos din pat, iar eu și soția mea a trebuit să schimbăm cerceaful de sub ea. Predicatorul acela s-a uitat la sora bolnavei, a chemat-o pe nume și i-a zis: „Tu plângi pentru o soră de-a ta care moare de cancer și care stă pe un anumit deal.” „Da,” a zis femeia. Și predicatorul acela a continuat: „Așa vorbește Domnul: Ia batista pe care ți-ai pus-o în poșetă azi dimineață înainte ca să pleci de acasă, acea batistă albă cu o literă albastră într-un colț, pe care ai luat-o dintr-un sertar de dormeză, și pune-o peste acea femeie în Numele Domnului, și se va face bine.” Femeia aceea a plecat cu alți oameni acasă la sora ei. Până la casa ei sunt vreo trei mile, iar noi am crezut că a venit acolo armata salvării, într-o seară pe la zece. Ne-am dus acolo a doua zi dimineața, iar când am ajuns, bătrâna pregătea micul dejun și mânca plăcintă cu mere. Aceasta a fost acum doi sau trei ani. Din ziua aceea nu a mai fost bolnavă nici o zi. Dacă aș putea vedea un lucru ca acela întâmplându-se...”

Fratele

Wood m-a privit, iar eu am dat din cap. Stăteam acolo plin de noroi, sânge de veveriță și alte lucruri, cu barba mare, fiindcă de câteva zile dormeam în tabăra făcută pe deal.

„Nu
ți se pare ciudat acest lucru?” l-am întrebat eu.

„Nu,
domnule,” a răspuns el.

„Pot
să iau un măr?”

„Poți
liniștit, pentru că le mănâncă viespile sălbatice.”

„Mulțumesc.”
Apoi am șters mărul de pantalonii mei murdari, am mușcat o bucată
din el și am spus: „Este un măr bun.”

„Sigur
că este. L-am plantat acum treizeci și cinci de ani.”

„Aceasta
este ultima săptămână din august, nu-i așa?”

„Da,
domnule.”

„Aș
vrea să te întreb ceva,” am continuat eu.

„Dă-i
drumul.”

„Cât
de mare a fost pomul când l-ai plantat?”

„Oh,
a fost numai un fir, cam așa de mare!” a răspuns el.

„Aha,”
am zis eu. „Aș vrea să te întreb ceva. Acum este ultima
săptămână din august și cu toate că nu am avut încă nici o
noapte rece, merele au început să cadă din pom și frunzele se
îngălbenesc.”

„Seva

merge înapoi la rădăcină,” a spus el.

„Așa
este, viața le-a părăsit.”

„Oh,
acum văd! Viața merge înapoi la rădăcini.”

„Da,”
și am adăugat: „Domnule, ce se întâmplă cu noi dacă nu mergem
înapoi la Rădăcină?”

„Ei
bine, viața trebuie să se întoarcă la rădăcină pentru că
altfel pomul ar muri; gerul iernii l-ar omorî. Pe aici se ajunge
uneori și la -29°C
sau chiar la -34°C .”

„Aha!
Și poți să-mi spui ce inteligență îi spune acelei seve să
părăsească pomul și să se întoarcă la rădăcină pentru
timpul iernii? Dacă așezi o găleată cu apă pe stâlpul acela,
deși va fi mijlocul lui august, apa nu va merge la baza acelu
stâlp. Dar deși copacul nu are inteligență și nu cunoaște
anotimpurile, totuși există undeva o Inteligență care trimite
seva la rădăcini ca să păstreze viața acelu copac.”

„Eu
nu m-am gândit niciodată în felul acesta.”

„Tu
poți vedea aceasta chiar aici, în curtea ta,” am continuat eu. „De
ce vrei să-l vezi pe predicatorul acela, când vezi aceasta chiar în
curtea ta? Inteligența care mi-a spus că sora acelei femei murea de
cancer, și eu am văzut-o vindecată într-o vedenie, este atât de
aproape de tine, încât controlează pomul acesta din curtea ta.”

El
s-a ridicat și mi-a strâns mâna, iar eu l-am condus la Hristos în

după-amiaza aceea. A murit cam un an mai târziu, iar anul acesta m-am dus acolo și am întâlnit-o pe văduva lui. Eu m-am dus și am întrebat-o dacă pot să vânez acolo, iar ea a vrut să mă alunge. Atunci i-am zis: Stai puțin!”

„Domnule,
nu poți citi?”

„Ba
da, doamnă,” am răspuns eu, după care am întrebat-o: „Nu mă cunoști?”

„Nu,
domnule, nu te cunosc,” a răspuns ea. „Tabla de înmatriculare de pe mașina ta este de Indiana?”

„Da,
eu sunt fratele Branham.”

„Oh,”
a spus ea și a început să plângă și să-L laude pe Dumnezeu cu mâinile ridicate, „poți vâna oriunde vrei și poți sta aici oricât dorești.”

Ce
a fost acesta? Un paradox. Nimeni nu știe, nimeni. Tu nu poți afla Inteligența care o controlează pe mama Natură, dar este un paradox, nu îl putem explica.

Sunt
la subiectul cu frunzele și mă gândesc la moarte. O frunză atârână de copac ca să slujească unui scop. Tot așa, după ce L-am acceptat pe Hristos, eu și tu atârnăm de Pomul Vieții. După o vreme, când se schimbă anotimpul, viața din acea frunză merge jos în rădăcină, iar anul viitor vine înapoi aducând o nouă frunză.

Noi,
creștinii care credem în Hristos, avem Viața veșnică și atârnăm

de Pomul vieții. Dar într-o zi, această frunză bătrână va cădea și se va întoarce înapoi la Dumnezeu ca să poată veni înapoi în alt anotimp. Pomul va trăi continuu, an după an, ca să poarte mărturia Dumnezeului celui viu.

Soarele

răsare și apune ca să arate nașterea, moartea și învierea, un ciclu perfect. Primăvara, vara, toamna și iarna, arată perfect moartea, îngroparea învierea; moartea, îngroparea, învierea. Dar când vom veni înapoi, va fi un anotimp complet nou, va fi în Mileniu. Atunci nu va mai fi moarte. Oh, am putea să ne petrecem toată după-amiaza cu subiectul acesta! Cât este de minunat să vezi paradoxurile lui Dumnezeu, să vezi cum le face El!

În

Evrei 11.3 scrie că Dumnezeu a făcut lumea din lucruri care nu se văd: „*Prin*

credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” Pământul

acesta pe care stăm este un paradox. Ce este el? Cuvântul lui Dumnezeu manifestat. Gândiți-vă numai! Scaunul pe care stai, țărâna pe care calci, toate acestea sunt Cuvântul vorbit de Dumnezeu. El le-a făcut din nimic. Singurul lucru pe care l-a avut a fost Cuvântul, iar Cuvântul este o creație în Sine însuși.

Odată ce a fost vorbit, El nu Se poate întoarce până când nu-Și împlinește scopul pentru care a fost trimis. Aleluia!

Doctore,

încep să mă simt religios! Cuvântul Lui nu poate să Se întoarcă până nu împlinește scopul pentru care a fost trimis. În după-amiaza aceasta, Dumnezeu așteaptă ca oamenii care țin de acest Cuvânt, să continue să Îl țină până când Își va împlini scopul pentru care a fost trimis. Da. El nu poate să Se întoarcă până atunci. Este un paradox. Tot Cuvântul lui Dumnezeu este un paradox, și nu poate să Se întoarcă, ci trebuie să împlinească scopul pentru care a fost trimis.

Acum

să ne întoarcem la textul nostru din Iosua. Dacă citești tot capitolul acela, vei vedea că Biblia spune că niciodată nu a mai fost și nu va mai fi o astfel de zi, în care Dumnezeu să fi ascultat de un om. Eu am o fiică adolescentă. Se numește Rebeca și este încă la școală. Cu puțin timp în urmă eu am citit despre aceasta, iar ea mi-a zis:

„Tati,
trebuie să fie vreo greșeală pe undeva.”

„Nu,
nu este nici o greșeală,” am răspuns eu. „În Cuvântul lui Dumnezeu nu se găsește nici o greșeală.”

„Tati,
Iosua nu a oprit soarele. El a oprit pământul.”

„Rebeca,
el a oprit soarele.”

„Tati,
dar nu putea face aceasta.”

„De
ce?” am întrebat-o eu. „Iubito, tu crezi că Cuvântul lui Dumnezeu este greșit?”

„Nu,
eu nu cred aceasta, tati, dar cred că Iosua nu a înțeles.”

„El
L-a cunoscut destul de bine pe Dumnezeu ca să facă o asemenea minune, și totuși nu a înțeles? El a știut despre ce vorbește.”

„Tati,
soarele este deja oprit. El nu se mișcă, deci Iosua a oprit pământul.”

„El

nu a vorbit despre torpila aceea, ci a spus: „*Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului.*”

Și

soarele nu s-a mișcat de pe Gabaon timp de douăzeci și patru de ore. El nu a vorbit de torpila de acolo, ci de soarele care strălucea pe pământ. El nu era îngrijorat de soarele de pe cer, ci era îngrijorat să aibă destulă lumină ca să-i învingă pe dușmanii lui Israel. Deci el vorbea de reflecția soarelui; acela era soarele de care vorbea el.

Cuvântul

lui Dumnezeu nu face greșeli. El nu are nevoie de interpretarea nimănui, ca să-L răsucească și să-L facă să spună ceva ce nu spune de fapt. Ia-L așa cum este, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Acum,

scriitorul acestei Cărți a spus că nu a mai fost niciodată așa cum a fost atunci. Dar Același Dumnezeu care a oprit soarele, a spus

în Marcu 11.22-23: „*Aveți*

credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva

mntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare,” și dacă

nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va

avea lucrul cerut.” Nu,

acel lucru nu a fost numai pentru Iosua, ci este pentru fiecare

credincios care poate să ia Cuvântul lui Dumnezeu. Mai întâi,

trebuie să ai motivul și obiectivul corect. Acela a fost un

paradox.

Eu,

și mulți ca mine, am văzut că s-au întâmplat lucruri creative.

Imposibilul. Dacă aș avea timp să stau la acest subiect al

dovezilor științifice care arată imposibilități ale creației,

aș face-o, dar nu am timp pentru aceasta. Numai Dumnezeu poate s-o

facă pentru că El este Dumnezeu. Dumnezeul care a putut să facă

atunci un paradox, este Același Dumnezeu care poate să facă și

astăzi un paradox. Așa este.

Dacă

mergem în zilele lui Noe, vedem că și atunci s-a întâmplat un paradox. Gândiți-vă că până în zilele lui Noe nu a plouat niciodată pe pământ. Dumnezeu uda izvoarele și așa mai departe, dar Noe a început să construiască o arcă. Ce făcea el? Chiar înainte să se întâmple paradoxul, Noe se pregătea pentru el. Lăsați-mă să spun: Oh, dacă ne-am pregăti și noi în după-amiaza aceasta pentru un paradox! Cel care poate să facă un paradox este cu noi. Dumnezeu a cărui întreagă lucrare este un paradox, dincolo de înțelegerea noastră, incredibil dar adevărat, poate face și acum un paradox.

Noe

s-a pregătit pentru paradox. Îmi imaginez că în timpul pregătirilor lui, oamenii au spus: „Mă întreb ce poate gândi bătrânul acela uscat, în timp ce tot lucrează la corabia aceea de lemn? Nu a plouat niciodată; nu există așa ceva.”

Îmi

imaginez că oamenii de știință puteau să vină la Noe și să-i spună: „Uite aici, noi avem instrumente care pot vedea stelele și acolo nu se găsește nici o ploaie. Cum pot fi adevărate vorbele tale, cum va ploua, când nu există nici un strop de apă acolo?” Dar vedeți voi, dacă Dumnezeu a spus că va ploua, El a putut să facă ploaia. Noe s-a pregătit pentru acest paradox, și a plouat.

Gândiți-vă

la Avraam, care s-a urcat pe vârful aceluși munte cu singurul lui copil, Isaac. El a așteptat timp de douăzeci și cinci de ani ca să primească acest copil, iar când acesta avea în jur de paisprezece ani, Dumnezeu i-a cerut să-l jertfească. De ce a făcut El aceasta? Ca să confirme că Dumnezeu Se ține de Cuvânt. Chiar dacă pare imposibil, El tot poate să facă un paradox.

El

i-a zis: „Ia-l pe băiatul tău de paisprezece ani, du-l pe munte și jertfește-l!” Și l-a dus pe munte. Avraam avea cam o sută cincisprezece ani și așteptase douăzeci și cinci de ani să-l

primească, dar era gata să distrugă singura dovadă pe care o avea că va vedea împlinirea promisiunii lui Dumnezeu care îi spusese că va fi tatăl multor mulțimi. Vedeți? Lui Avraam i s-a cerut să distrugă dovada. Și el a numit locul acela: „IeHoVaH-Jireh”, pentru că atunci când a fost gata să îplinească porunca ascultându-L orbește pe Dumnezeu, Duhul Sfânt l-a prins de mână, iar un berbec a început să behăiască în spatele lui, fiindcă era prins cu coarnele într-un tufiș. Ce a fost acesta? Un paradox.

Priviți!

El era plecat într-o călătorie de trei zile în pustie, departe de casă, printre fiarele sălbatice, și peste toate acestea, era pe vârful unui munte unde nu se putea găsi nici o oaie. De unde a venit acel berbec, pentru că nu se găsea nici o sursă de apă prin jur? Berbecul acela nu era o vedenie, ci era ceva real, pentru că Avraam l-a omorât și sângele lui s-a scurs. Cel ce a făcut aceasta era Dumnezeu, Creatorul. Avraam a stat în linia de datorie a Cuvântului lui Dumnezeu, așa că a venit un paradox, și el a omorât un berbec în locul fiului său. Un paradox.

Cu

siguranță că și înainte de distrugerea Sodomei a avut loc un paradox, când Sara a râs la auzirea cuvintelor spuse de acel Om, care era Dumnezeu arătat în trup de carne. Îngerul stătea cu spatele spre cortul în care era ea și a vorbit cu Avraam chemându-l pe nume: „Avraam”, nu „Avram”, iar Sarei i-a zis “Sara”, nu „Sarai”, nume pe care le primiseră cu numai câteva zile în urmă. El i-a zis lui Avraam: „Eu te voi vizita când va veni vremea vieții,” iar Sara a râs în sinea ei, în cort, când El era întors cu spatele spre ea. El nu era doar o teofanie, ci era un Om cu spatele întors spre cort și a zis: „De ce a râs Sara și a zis în sinea ei că nu se poate întâmpla așa ceva?” Acesta a fost un paradox.

Odată,

când oștirea lui Israel era în dezavantaj, erau acolo bărbați vrednici, ca Saul și Ioab, care erau cu umerii și cu un cap deasupra celorlalți, viteji cu armuri și săbii puternice,

antrenați pentru luptă de mici copii, dar pentru că au văzut cât de mare era opoziția, s-au temut să dea față cu provocarea îngâmfatului Goliat din tabăra filistenilor. Le-a fost frică să-l întâlnească în luptă.

Dar

deodată s-a ivit un băiețel scund, cu umerii lăsați și cu ruji în obraji. Mama lui făcuse turte cu stafide și îl trimisese că le ducă fraților săi mai mari care erau în tabăra lui Saul, iar în timp ce-și căuta frații, a înaintat din nou în față filisteanul acela bățos și a strigat: „Alegeți un om care să vină să se lupte cu mine și nu va fi nici o vărsare de sânge între tabere!” Sigur că la vrăjmaș îi place să se laude în felul acesta când știe că are avantaj asupra ta. El zicea: „Să vină aici să luptăm! Dacă îl voi omorî eu pe el, voi veți fi robii noștri, iar dacă mă va omorî el pe mine, vă vom sluji noi!”

Știți

ceva? El a spus aceasta într-un moment nepotrivit, fiindcă acolo era un băiat cu umerii lăsați și obraji rumeni, cum îl descrie Biblia, care știa ce înseamnă Dumnezeu. El Îl văzuse pe Dumnezeu în acțiune și știa că Dumnezeul lui Israel era Dumnezeul veșniciei. El știa că Dumnezeu l-a scăpat din gheara leului și din laba ursului, deși fusese înarmat doar cu o praștie, așa că le-a zis celor din jurul său: „Și vreți să spuneți că voi, israeliții, oștirea Dumnezeului celui viu, veți sta aici și îl veți lăsa pe filisteanul acesta bățos să vă spună că zilele minunilor au trecut? Vreți să ziceți că îl veți lăsa să scape cu aceasta, când făgăduința lui Dumnezeu este înapoia noastră?” Aleluia!

David

era cel mai mic din toată oștirea lui Israel; nici măcar nu făcea parte din ea; încă nu era afiliat la ea, așa că era un fel de copil de trupă. El nu era un bărbat pregătit; nu făcuse încă nici un seminar și nu avea acele haine ecleziastice pe care le aveau ceilalți, iar când au încercat să-l îmbrace cu una dintre ele,

nu i s-a potrivit.

Eu

cred că la fel se întâmplă și astăzi. Când îmbrăcăm haina ecleziastică a lui Saul și zicem că zilele minunilor au trecut și că nu mai există botez cu Duhul Sfânt, aceasta nu se potrivește unui om al lui Dumnezeu. Așa este. Copiii lui Dumnezeu cred într-un paradox; cred în Dumnezeu.

Omul

acesta micuț stătea acolo cu umerii lăsați și cu o bucată de blană de oaie în jurul lui, fără vreo armură mare și așa mai departe. El a zis: „Vreți să ziceți că-l lăsați pe netăiatul acela împrejur, pe necredinciosul acela, să spună că nu există un astfel de lucru și să sfideze oștirea Dumnezeului celui Viu? Voi merge eu să mă lupt cu el.”

A

fost un paradox când acel băiat mic l-a provocat pe un uriaș care avea degetele lungi de treizeci și cinci de centimetri. Un om fără sabie și fără paloș, a provocat un războinic cu o suliță ca unealta unui țesător, care avea în jur de nouă metri lungime. A fost un paradox.

Ce

a zis el? „Tu vii la mine ca filistean, în numele unui filistean; vii cu armură, suliță și educat într-un seminar, dar eu vin la tine în Numele Domnului Dumnezeului lui Israel!” Așa este. Astfel, un băiat mic și cu rumeni în obraji, de vreo 16-18 ani și înarmat doar cu o praștie, l-a doborât pe uriașul acela fălos: un paradox, pentru că s-a încrezut în Dumnezeu. Sigur că da.

Moise,

era un militar bine antrenat, care cunoștea armele, știa cum să conducă o armată și cum să lupte, dar aceasta nu i-a folosit la nimic. A fost un paradox. După ce a vorbit cu Dumnezeu, care i s-a arătat într-un rug aprins, a luat un toiag uscat din pustiu, s-a dus în Egipt și a învins o armată întregă; el a răsturnat o

națiune întreagă cu un toiag uscat. La vârsta de optzeci de ani a biruit o națiune întreagă deși avea în mână doar un toiag.
Aleluia!

Cine era acolo? Nu a fost Moise, nici toiagul, ci a fost Dumnezeuul creației: Dumnezeu într-un toiag vechi și uscat. „la acest toiag în mână și du-te acolo!” Așa cum am spus și aseară, era invazia unui singur om. Acum, faptul că Moise a greșit și l-a omorât, din fire, pe egipteanul acela l-a urmărit totdeauna, dar acum a mers acolo purtat de Duhul și a nimicit o națiune întreagă. A fost glorios. Sigur că da. El a urmat poruncile Domnului, iar aceasta a făcut totul posibil.

M-am tot gândit cât de ridicol trebuia să pară ochiului omenesc: un bătrân cu mustățile atârând până pe piept și cu capul chel strălucind în soare, trăgând după el un măgar micuț care o purta în spate pe soția lui care ținea în brațe un copil mic. El pășea înainte cu toiagul acela vechi în mână și cu ochii îndreptați spre cer.

„Unde te duci, Moise?”

„Mă duc să cuceresc Egiptul.”

El a făcut aceasta pentru că s-a dus în Numele Domnului. Lui Dumnezeu îi trebuie un singur om în mâna lui, iar restul face El. Uneori, El poate să ia un om în mâna Lui, ca în cazul lui Moise, pe care l-a trimis acolo și a cucerit o națiune întreagă deși avea în mână doar un toiag.

Spuneți-mi dacă este un lucru obișnuit, ca un om să ia un toiag în mână și să meargă să cucerească Rusia. El va putea face aceasta dacă este trimis de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu care l-a trimis va fi cu

el. Isus a spus: „Cum

M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” (Ioan 20.21). Tatăl care l-a trimis era cu El, iar când Dumnezeu trimite un om, Hristos merge cu el. Sigur că da. „Cum

M-a trimis pe Mine Tatăl...” Tatăl

care l-a trimis a mers cu El, iar Hristos care trimite omul, merge cu el. Vedeți? Peste tot sunt numai paradoxuri. Gândiți-vă: el a mers acolo și a cucerit o națiune, doar cu un toiag în mână. Cât pare de ridicol și de ciudat!

Părea

ridicol, mai ales pentru că nu se găsea nici măcar o fântână prin apropiere. Ei nu puteau să găsească nici măcar un strop de apă dincolo de acele dealuri. Apoi, cel mai uscat loc din pustiu era acea stâncă veche. Duceți-vă în pustiu și veți vedea aceasta. Poate că undeva, în spatele unor tufe verzi, s-ar putea găsi niște izvoare de apă, dar Dumnezeu l-a trimis pe vârful dealului, în zona cea mai uscată din pustiu. Așa lucrează Dumnezeu. Lui îi place să facă ceva din nimic și să arate că El este Cineva. Așa cum spun adesea, „Dumnezeu ia oameni neînsemnați ca să facă din ei oameni însemnați. Dar când oamenii cred că sunt cineva, devin nimeni în fața lui Dumnezeu.”

Noi

știm că Moise a luat toiagul și a lovit Stâncă aceea cu el, iar când a făcut aceasta, apa a țâșnit din ea. Du-te acum în deșert și lovește stâncile de acolo cu un toiag. Acela a fost un paradox.

Un

paradox a fost și când Dumnezeu a plouat cu mană din ceruri. Da, a fost un paradox. Fără îndoială. Mă întreb dacă El avea cuptoare uriașe unde să pregătească acea mană. Vedeți? El nu avea nevoie de așa ceva pentru că era Creatorul. Astfel, a creat mana care cădea proaspătă în fiecare noapte. El nu avea nevoie de cuptoare pentru că El este Creatorul.

Odată,

un credincios a ajuns într-un anturaj greșit. Noi știm că aceasta

se întâmplă tot timpul. Un credincios pe nume Iosafat, a ajuns într-o companie rea cu Ahab, care era un credincios prefăcut. Când un credincios prefăcut ajunge să fie în legătură cu un credincios adevărat, încep să apară probleme.

Într-o

zi, Ahab a trimis să-l cheme pe Iosafat și i-a arătat toată slava împărăției lui, iar Iosafat, ca orice credincios, când a văzut acele lucruri extraordinare și incitante, s-a entuziasmat. Aici este locul unde un om trebuie să aibă grijă. Voi, fetelor, să fiți atente când întâlniți vreun băiat din aceștia cu părul lung și lins. Iar voi, băieților, să fiți atenți la acele Izabele micuțe, știți voi, ca să nu vă ducă pe o cale greșită. Fiți atenți și stați într-un anturaj bun.

Deci,

aici avem un credincios în compania unui credincios prefăcut. Ahab „avea o secure de ascuțit”, cum se spune și a zis: „Tu știi că noi suntem frați, că suntem la fel...” Nu, noi nu suntem la fel, nu, domnule! Tu nu poți amesteca uleiul cu apa. Nu. „Noi suntem la fel, deci carele noastre să fie ale voastre, iar carele voastre să fie ale noastre. Vom merge împreună la Galaad, vom învinge și îi voi alunga pe vrăjmași de acolo.”

Ei

bine, Iosafat a avut destulă decență să spună: „Nu crezi că ar trebui să-L întrebăm mai întâi pe Domnul?”

Îmi

imaginez cum marele președinte Ahab a spus: „Hmm! Da, sigur că da. Noi suntem o națiune mare, care crede în Dumnezeu. Știi ceva? Eu cred că am răspunsul la aceasta. Da, eu am aici un seminar plin cu proroci. Am patru sute de proroci educați, cei mai buni din țară. Eu îi am pe cei mai buni. Ar trebui să-i auzi zicând: „Amin!” Trebuie să auzi rugăciunile frumoase pe care le spun. Haide să-i vedem!”

Astfel,

s-au îmbrăcat frumos și s-au așezat pe tronurile lor. Apoi au adus cei patru sute de proroci, și toți au spus: „Du-te, și Domnul să te binecuvânteze. Noi toți patru sute suntem pe aceeași undă. Du-te! Noi te binecuvântăm, Dumnezeu să fie cu tine.”

Dar

aceasta nu l-a convins pe Iosafat. Vezi tu, ei pot să-ți spună că totul este în ordine, dar acolo, în adâncul inimii tale, tu știi că ceva nu sună bine. Cum am spus și ieri, „Glasul acela micuț întoarce întreaga roată.” Ceva nu părea în ordine, așa că a întrebat: „Domnule, nu mai ai încă unul?”

„Încă

unul când aici este tot seminarul? Aici este arhiepiscopul cutare și cutare, și toți ceilalți. El și-a făcut niște coarne de fier și a spus: „Cu aceste coarne îl vei împinge pe dușman afară de pe pământul nostru.”

Totul

părea corect și adevărat, pentru că pământul acela aparținea cu adevărat lui Israel. Vedeți, poate să pară atât de real și de adevărat, dar dacă vrei un paradox, nu poți devia nici măcar un milimetru de la Cuvântul lui Dumnezeu. Tu trebuie să stai cu Cuvântul, pentru că Isus a spus: *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7). Dar este pusă o condiție! „Oh, dar pământul acela este al nostru! DE ce nu putem merge să-l luăm? Este al nostru, ne aparține.” Mai mult, oamenii aceia nu erau păgâni, ci erau proroci evrei. Și ei au spus: „Du-te acolo, căci Domnul este cu tine.” Dar adevărul este că ei s-au amestecat cu lumea. În timpul domniei lui Ahab și a Izabelei, aceasta i-a condus și i-a amestecat cu lumea, așa că Duhul lui Dumnezeu nu mai era cu ei.

Deci,

Ahab i-a adus acolo și ei au prorocit, dar aceasta nu l-a mulțumit pe Iosafat. El a întrebat: „Nu mai ai încă unul pe care să-l întreb?” „Ba da,” a răspuns Ahab, „mai este unul, dar

acela este un holly-roller. Mie nu-mi place de el, pentru că întotdeauna mă taie. (Slavă lui Dumnezeu). El vorbește întotdeauna împotriva mea și crede că am cea mai rea soție din lume. Este un bărbat oribil și nu pot suporta să-l am prin preajmă.”

„Oh,”
a spus Iosafat, „să nu vorbească împăratul așa. Eu aș dori să-l ascult.”

„Este
vorba de Mica, fiul lui Imla, dar nu-mi place de el, pentru că întotdeauna îmi vorbește numai de rău. L-am aruncat de zeci de ori în închisoare, dar este unul din acei holly-rollers. Noi nu-l vrem aici!”

„Să
nu spună împăratul aceasta. Trimite după el.”

Ei
aveau un premergător, așa cum au cei care merg la o trezire. Și el i-a zis lui Mica: „Hei, ștttt! Să nu spui nimic despre aceasta. Să nu predici împotriva la aceasta și să stai departe de aceea...”

Cred
că înțelegeți ce vreau să spun, nu? (Adunarea râde). „Nu spune nimic despre aceasta, pentru că dacă o faci le rănești sentimentele. Ei au păstori acolo, iar ei au spus aceasta și aceea, așa că să spui și tu la fel ca ei.”

Mica,
un om uns, a spus: „Voi spune numai ce-mi va pune Dumnezeu pe gură să spun.” Amin. Dumnezeule, dă-ne mai mulți ca acest Mica!
„Voi spune numai ce-mi va pune Dumnezeu pe gură să spun.”

Haideți
să vedem dacă vedenia lui a fost după Cuvânt, pentru că acesta este felul corect de a judeca. Să vedem care din ele se aliniază cu

Cuvântul. Astfel, Mica a venit la ei, iar Ahab i-a zis: „De câte ori să te pun să juri?”

Atunci

Mica a zis: „Lasă-mă peste noapte. Lasă-mă să văd ce va spune Domnul, apoi îți voi spune „Așa vorbește Domnul.” Așa este. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu. Haideți să vedem ce este adevărat.

În

noaptea aceea, Mica a avut o vedenie în care l-a văzut pe Domnul. Apoi a examinat vedenia primită cu Cuvântul și a găsit-o în Cuvânt. Orice vedenie, vis sau altceva, care este contrar Cuvântului este greșit.

Lăsați-mă

să mă opresc numai un minut. Nu demult, a venit la noi un om de peste ocean. Bărbatul era greșit: el avea trei sau patru copii și o soție, dar umbla cu o altă femeie. Eu nu spun că era ceva imoral, dar nici nu arată bine. Vedeți, voi trebuie să aveți grijă ce faceți în fața oamenilor, fiindcă sunteți niște epistole deschise și citite de toți.

Eu

i-am spus: „Domnule, sper să nu crezi că vreau să te jignesc, dar aș vrea să-ți spun ceva ca predicator. Nu crezi că oamenii de aici vor crede...”

„Oh,”

a spus el, „nu, nu, nu! În țara mea acest lucru este în ordine.”

„Dar

aici nu ești în țara ta, și s-ar putea ca oamenii de aici să gândească altceva despre aceasta.” Apoi l-am întrebat: „O cunoști pe femeia aceea? Îi știi trecutul?” (Eu îl știam).

„Da,

frate Branham,” a răspuns el. „Știu că acum locuiește cu al patrulea soț al ei, dar este o femeie foarte dulce.” Și a

continuat: „Am mers înaintea Domnului și am spus: „Doamne, spune-mi ce nu este în ordine cu femeia aceasta. De ce o binecuvântezi cu Duhul Sfânt și altele, când ea trăiește în curvie?” Și Domnul mi-a dat un vis în care mi-am văzut soția trăind în curvie cu un alt bărbat, apoi ea a venit la mine, a căzut jos și mi-a zis: „Poți să mă ierți?” „Sigur că da,” i-am răspuns eu, apoi Domnul mi-a zis: „Eu o iert! Nu contează ce a făcut, Eu o iert.”

„Domnule, vedenia sau visul tău este drăguț, dar nu se aliniază cu Cuvântul lui Dumnezeu. Așa este. Dumnezeu nu poate spune un lucru, iar după aceea să-L schimbe. El trebuie să spună un lucru și să stea pe el până când acesta își împlinește scopul pentru care a fost trimis.” Apoi poți vedea un paradox.

Mica

a spus: „Dacă vrei, du-te, dar eu am văzut Israelul risipit ca o turmă care nu are păstor.”

Atunci

a venit Zedechia, care era cel mai înalt și cel mai intelectual dintre toți prorocii aceia, liderul lor, i-a dat o palmă lui Mica și i-a zis: „Pe

unde a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?”

El nu avea Duhul lui Dumnezeu.

Dar

Mica a spus: „Am văzut Israelul risipit ca o turmă fără păstor.”

Atunci

împăratul a spus: „*Puneți*

pe omul acesta în închisoare și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării, până când mă voi întoarce în pace.”

(1Împărați

22.27).

Dacă

Ahab ar fi stat jos și ar fi ascultat... Amintiți-vă, noi știm că Ilie a fost un profet legitimat. Un profet nu răsare peste noapte, ci se naște profet. Desigur. El era profet încă din copilărie, și fiecare cuvânt pe care l-a spus, toată învățătura lui, a fost de la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu l-a legitimat ca profet. Da, El a făcut aceasta.

Când

l-a trimis pe Mica la închisoare, Ahab știa foarte bine că vedenia lui era în concordanță cu vedenia profetului Ilie. Cei doi profeți erau în acord. Ilie i-a spus lui Ahab ce urma să se întâmplă, și anume că sângele lui va fi lins de câini, deci, cum putea să binecuvânteze Mica ceea ce blestemase Dumnezeu?

Aș

vrea să mă opresc puțin aici. Cum poate să binecuvânteze Dumnezeu astăzi ceea ce a blestemat? Nu poate. Minciuna, furtul, înșelăciunea, toate aceste lucruri, și multe altele, sunt greșite. Iar dacă sunt greșite, sunt greșite!

Ce

s-a întâmplat? Noi vedem că a fost un paradox. Omul acela, un holly-roller jerpelit, a stat singur în fața unui întreg seminar de profeți, iar Dumnezeu i-a legitimat Cuvântul pentru că a stat pe Cuvânt. Așa este. A fost un paradox.

Când

Dumnezeu l-a luat pe Ioan Botezătorul, în loc să ia un prinț bogat, și l-a făcut premergătorul lui Hristos, a fost un paradox. Cum de a luat Dumnezeu un om care nu avea nicio educație? El s-a dus în pustie la vârsta de nouă ani, când a rămas fără părinți, și a de venit acolo arătând ca un vierme păros. Avea barbă pe față, o piele de miel în jurul lui și stătea în noroi până aici, spunând audienței că predică unei generații de șerpi din iarbă. Poți să-ți imaginezi că Dumnezeu a luat un bărbat care să spună așa ceva unei audiențe sofisticate de iudei și credincioși?

El

a spus: „Voi, generație de vipere...”, nu: „Bună dimineața, episcopi cutare sau cutare, sunt foarte încântat să te văd.” A spus: „Oh, generație de vipere, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Să nu vă gândiți: „Noi suntem aceasta și aceea,” pentru că Dumnezeu este în stare să ridice din pietrele acestea copii ai lui Avraam!” Când Dumnezeu l-a legitimat, a făcut un paradox.

Ioan

a văzut Duhul Sfânt pogorându-Se peste Fiul omului ca un porumbel. A fost un paradox.

Ce

putea fi mai mare paradox decât o naștere virgină? Noi avem aici o audiență amestecată. Vreau să mă înțelegeți că eu aștept ceva, și ca să aștept ceva, trebuie să stau cu Cuvântul. *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* Acestea sunt condițiile, nu astăzi una și mâine altceva, apoi să răsucești lucrurile din nou, ci să stai drept în Cuvânt și cu Golgota și apoi să ceri ce dorești.

Voi,

catolicii, o luați pe Maria și faceți din ea o zeiță, o mijlocitoare.

Fratele

Medina, care este undeva aici, pe platformă, a fost în Mexic. El este general. El m-a cuprins cu brațele și mi-a spus prin interpret: „Frate Branham, îți admir curajul cu care stai pe convingerile tale. Stai în continuare, fiule!” El este militar și știe ce înseamnă să dai un ordin și să stai în prima linie. „Tu să stai la postul tău!” Aceasta este ceea ce așteaptă Dumnezeu de la soldații Lui: să stea la postul de datorie în ciuda a tot ceea ce vine sau pleacă. Stai acolo, stai chiar acolo!

Eu

am fost în Mexic, iar acolo sunt tot felul de sfinți. Acolo a fost readus la viață copilul acela mic. Voi ați putea vedea aceasta în timpul adunărilor oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. Vă mulțumesc pentru complimentul vostru. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Noi nu am vrut să plecăm de acolo până nu am primit confirmarea medicului, care dovedea faptul că acel copil a murit la ora nouă dimineața. El a fost readus la viață în seara aceleși zile pe la zece sau unsprezece, după ce mama lui nu a putut fi oprită să vină pe platformă nici de trei sute de ușieri.

Billy

a venit la mine și mi-a zis: „Tati, trebuie să faci ceva în legătură cu aceasta, fiindcă femeia nu are număr de rugăciune.”

Fratele

acela, „Manana”, îmi cer scuze oamenilor mexicani, dar eu i-am zis „Manana”, adică „Mâine.” El trebuia să vină să mă ia la ora șapte, dar a ajuns numai la nouă seara, adică mai târziu cu două ore. El se ocupa și cu împărțirea numerelor de rugăciune, iar Billy l-a urmărit ca să nu vândă, știți voi, eu l-am trimis, dar a fost în ordine în privința aceasta.

Cu

o seară înainte de învierea copilului, a venit pe platformă un frate mexican bătrân. Bietul bătrân era cu picioarele goale și murdare, avea în jur de optzeci de ani și era orb. Avea o pălărie veche, cusută cu sfoară împletită și plină cu praf. Spunea tot timpul ceva în spaniolă, dar nu înțelegeam, însă am aflat că a încercat să ajungă la mine când a auzit de adunare. S-a căutat în buzunare, a scos de acolo un rozariu și a început să se roage. Era orb, așa că l-am tras spre mine.

Vedeți

voi, tu trebuie să simți cu persoana respectivă, sau nu vei putea s-o ajuți niciodată. Trebuie să intri în suferința ei, pentru că dacă ai o inimă rece, nu va merge. Eu m-am gândit: „Bietul bătrân, poate are o grămadă de copii pe undeva.”

Economia

lor este foarte săracă. Așa este. Poate că Pancho este zidar și primește treizeci de pesos pe săptămână, în timp ce Pedro, care este ajutor de zidar, primește numai cincisprezece pesos. Poate că el are o mulțime de copii pe care trebuie să-i hrănească, dar are numai niște cipsuri vechi și uleioase, salată și alte lucruri pe care alții le aruncă. Dar el trebuie să economisească destul ca să cumpere o lampă cu ulei, pe care s-o ducă pe un altar de un milion de dolari, pentru păcatele lui. Absurd. Hristos este Jertfa noastră, de aceea nu avem nevoie de altare de milioane de dolari, ci de o inimă deschisă.

Mi-am

pus piciorul lângă al lui ca să văd dacă i se potrivesc pantofii mei. Eu stăteam acolo cu o pereche de pantofi în picioare, iar el probabil nu avusese nici măcar o pereche în viața lui. M-am gândit: „Dacă i s-ar potrivi pantofii mei, i i-aș da bucurosi.” Mi-am pus umerii lângă ai lui, dar era cu mult mai mare, așa că nu puteam să-i dau hainele mele. L-am cuprins cu brațele și m-am gândit: „Dacă ar mai trăi tatăl meu, ar fi cam de vârsta lui.” Apoi am zis: „Oh, Doamne Dumnezeule...” Fratele Espinoza nu traduce niciodată rugăciunile. Deci, am spus: „Doamne Dumnezeule,” și l-am auzit strigând: „Gloria a Dios!” A privit de jur împrejur și vedea mai bine decât mine. Putea să vadă, așa că a început să strige de bucurie.

În

noaptea următoare s-au adunat pe platformă o mulțime de haine și șaluri vechi, iar Billy mi-a spus: „Tati, nu poți s-o ții deoparte pe femeia aceea, pentru că are în brațe un copil mort.” Ploua torențial, dar ei stăteau acolo și așteptau. Eram în locul acela mare, dar nu era nici un loc unde să te poți așeza, și toți stăteau rezemați unii de alții încă de la ora nouă dimineața. Era cam zece și jumătate seara, iar oamenii aceia au stat în soare și în ploaia aceea torențială toată ziua. Oh, America, America, cum vei fi judecată într-o zi dacă nu te pocăiești! Așa este. O, Dumnezeule iubitor... În noaptea aceea am văzut în jur de

douăzeci și cinci de mii de oameni care au venit deodată la Isus, în Mexico City.

Apoi

am observat-o pe femeia aceea micuță care striga acolo. Ușierii încercau s-o oprească, dar ea și-a pus copilul mort sub braț și s-a strecurat printre picioarele lor. Ei au încercat s-o oprească din nou, dar ea a sărit peste ei, zgâriindu-i, luptându-se cu ei și făcând tot posibilul să ajungă pe platformă. Ei îi strigau: „Nu poți merge acolo!” și încercau s-o țină pe loc.

Atunci

i-am zis fratelui Jack Moore: „Frate Jack, du-te acolo și roagă-te pentru ea,” apoi m-am întors. Dar în clipa aceea am văzut o vedenie. Chiar acolo, în fața mea, era un copil mexican mic, cu pielea închisă la culoare. El mă privea râzând cu gura lui mică și fără dinți. Am așteptat puțin, m-am dat în spate și m-am uitat din nou, după care am spus: „Stați puțin!” Un paradox. „Aduceți-o aici.”

Ușierii

au deschis calea, iar ea a venit acolo și a căzut jos, strigând: „Padre! Padre!” (Părinte).

„O

clipă,” i-am zis eu, „Ridică-te în picioare!” Apoi m-am rugat: „Tată ceresc, eu nu știu ce înseamnă vedenia aceea, dar sub pătura aceasta care este udă leoarcă se află un copil mic mort. Ei spun că a murit în dimineața aceasta la ora nouă, dar inima acestei femei micuțe este plină de speranță. Acesta este copilul ei, iar eu îmi pun mâinile peste el în supunere față de vedenia pe care mi-ai dat-o.” Cam în același timp, copilul a făcut „Uaaa!” și a început să strige și să plângă: a venit la viață. Un paradox.

M-am

întors spre fratele Espinoza și i-am zis: „Du-te la medic și ia de la el o declarație scrisă care să confirme că acest copil a

fost mort." Vedeți? Un paradox.

Nașterea

din fecioară a fost un paradox. Eu nu cred că Isus a fost parte din Maria în nici un fel. Ea nu a fost mama lui, ci a fost doar o femeie pe care Dumnezeu a folosit-o pentru acel scop, un incubator care să îi poarte Copilul. Sămânța femeii este oul, iar sămânța bărbatului este hemoglobina, da, doctore, sângele, pentru că viața se află în celula de sânge.

Orice

găină poate să facă un ou, dar dacă n-a avut nici un contact cu cocoșul, acel ou nu va produce niciodată viață. Eu am spus aceasta de multe ori și o spun din nou: Este primăvară, și păsările își vor construi cuiburile. O mamă pasăre adultă poate sta multă vreme pe cuibul ei și să tot întoarcă ouăle pe o parte și pe alta; poate fi atât de loială încât aproape să moară de foame și atât de slăbită încât să nu mai poată zbura din cuib, dar cu toate acestea, acele ouă nu vor produce pui dacă nu s-a împerecheat cu un mascul.

Frate,

nu este nimic greșit în a fi episcopal, metodist sau baptist, dar ce avem noi acolo? Putem să-i luăm pe pentecostali, de exemplu. Problema este că oamenii aceștia nu au contact cu Bărbatul, cu Isus Hristos, așa că acolo nu este decât un cuib cu ouă stricate. Ele stau acolo și putrezesc. Nu contează câte PhD-uri, LLD-uri, dublu LD-uri sau altceva pui în acele seminarii, tu ai numai lume. Noi trebuie să găsim germenul de Viață, Viața veșnică venită de la Dumnezeu. Cum se poate aceasta? Numai dacă ești născut din nou.

Ce

aveți acolo? Voi faceți din ei diaconi, episcopi și așa mai departe, dar nu aveți altceva decât o grămadă de ouă stricate, așa că singurul lucru pe care puteți să-l faceți este să curățați cuibul și să începeți totul de la început. Așa este. Voi nu veți putea face aceasta până când nu aveți un

început. Vreți un paradox? Vreți Viață? Atunci trebuie să aduceți Viața acolo. Așa este.

Dacă

trupul acelui Copil (trupul vine din ou) era parte din Maria, înseamnă ca Maria a trebuit să aibă ceva senzație. Vedeți ce îl puneți pe Dumnezeu să facă? Dumnezeu a creat ambele celule, și oul și spermatozoidul, așa că El nu a fost nici iudeu, nici dintre neamuri, ci a fost Dumnezeu, Dumnezeu în trup de carne. Din cauza aceasta a spus psalmistul: „...*nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.*” (Psalmul 16.10). El a fost manifestarea: Dumnezeu, care a venit într-un cort pe care L-a creat El însuși. Isus nu a numit-o niciodată și nicăieri, în Scriptură, pe Maria „mamă”. El a numit-o „femeie”, nu „mamă.”

Odată,

ei I-au spus: „*lată, mama și frații Tăi stau afară și caută să vorbească cu Tine.*” Dar Isus a zis: „*Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?*” Apoi și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: „*lată mama Mea și frații Mei!*”

Căci

oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” (Matei 12.47-50). Așa este. Deci vedeți, a fost o naștere total virgină; din ambele părți virgină. Un paradox nu poate fi explicat. Nimic nu poate să-l explice.

Cu

puțin timp în urmă, am fost la vânătoare pe munte, iar acolo era un om în vârstă, înalt. Era francez și se numea Gevrez. Noi călăream, iar când ne-am întâlnit prima oară, m-a întrebat:

„Ce

ești tu?”

„Predicator,”
am răspuns eu.

„Pari
prea inteligent ca să fii predicator.”

„Ei
bine, aceasta este părerea ta.”

„Deci,
tu crezi că acel Copil a avut o naștere din fecioară?”

„Da,
domnule.”

„Domnule,”
a spus el, „aceasta este împotriva tuturor legilor științei.”

„Tu
nu poți să-L dovedești pe Dumnezeu prin știință, ci trebuie
să-L crezi, și nu dovedești existența Lui, ci Îl accepți, Îl
crezi. Dacă poți să-L dovedești, nu mai ai nevoie de credință,
fiindcă este ceva ce poți explica. Dar Dumnezeu nu poate fi
explicat.”

Am
călărit mai departe, iar el a spus: „Eu nu cred și nu este nimic
în lume care să mă facă să cred. Iosif a fost tatăl acelui
copil.”

„Tatăl
acelui Copil a fost Dumnezeu,” am replicat eu.

„Nu
există așa ceva!”

„Oh,
dar aceasta este absurd!” am spus eu.

Atunci

el a zis: „Ascultă, domnule Branham. Înainte să poți avea porumb, un copac sau orice altceva, trebuie să existe un contact real între o parte femeiască și o parte bărbătească. Acest lucru nu se poate face altfel, pentru că nu există reproducere fără contact.”

„Atunci

vreau să te întreb ceva,” am spus eu. „Mi-ai spus că, conform teoriei lui Darwin, omul vine dintr-o singură celulă care a fost meduză sau așa ceva la început, apoi s-a transformat într-un burete de mare, apoi a tot crescut și mai întâi a ieșit un mugure, apoi un braț și așa mai departe. Vrei să spui că așa a apărut primul om?”

„Da,
așa cred.”

„Credința

mea nu este atât de puternică, domnule,” am răspuns eu. „Eu nu pot crede aceasta, ci cred ceea ce a spus Dumnezeu despre aceasta: că El l-a făcut pe om după chipul Său. Vreau să te întreb ceva: Tu admiți că această femeie putea să aibă copilul, dar mai întâi trebuia să aibă un contact cu un bărbat, nu-i așa?”

„Da,
domnule. Altfel este împotriva tuturor legilor științei.”

„Atunci

vreau să te întreb ceva. (Mama îmi spunea întotdeauna: „Dă-i vacii destulă frânghie și se va spânzura singură.”). „De unde a venit primul om care nu avea nici mamă, nici tată? Cum a apărut el?” Nu a putut să-mi răspundă pentru că nu există răspuns la întrebarea aceasta. Primul om a fost creat de Dumnezeu, pentru că El este Creatorul. Acesta este un paradox.

Acum

trebuie să mă grăbesc, prieteni. Unde fugе timpul? Aș vrea să vă întâlnesc pe toți Acolo unde pot să stau un milion de ani cu

fiecare din voi, ca să vorbim despre aceste lucruri.

Observați!

Odată era un om (Oral Roberts a vorbit despre el aseară). Numele lui era Samson și era un om obișnuit. Voi merge puțin mai departe și am să-l fac mai ridicol decât era. Samson era un om obișnuit, un om mic, un crevete bătrân. Dacă ar fi avut umerii cât ușa unui hambar, n-ar fi fost mare lucru să-l vezi omorând un leu, dar acest crevete bătrân cu părul creț și cu șapte șuvițe de păr care-i atârnavă pe umeri, se plimba pe acolo ca un mic sisy, ca băiatul mamei. Apoi, primul lucru pe care îl află este că asupra lui au tăbărit o mie de filistenii. Nu știu dacă ați văzut vreodată cum arăta uniforma filistenilor. Coifurile de pe capul lor erau făcute din aramă și aveau o grosime de patru centimetri. Amintiți-vă că în vremea aceea puteau să prelucreze arama așa cum noi nu putem s-o facem astăzi. Ei aveau platoșe făcute din aramă, dar erau astfel făcute încât puteau să se miște bine în toată acea armură.

Cei

o mie erau soldați antrenați și s-au întâlnit cu slujitorul Domnului, un crevete mic cu părul cârlionțat, care avea pe el doar o haină mică, dar Duhul Domnului a venit peste el, așa că a luat de jos o falcă de măgar și cu ea i-a omorât pe cei o mie de filistenii. Da.

Cum,

frate, cu acea falcă uscată de măgar? Dacă lovești cu ea unul din acele coifuri mari de aramă, s-ar sfărâma în mii de bucăți. Desigur. Dar acesta a fost un paradox. Dumnezeu a fost pe acea falcă veche. Aleluia! Și dacă El poate fi pe o falcă moartă, cu siguranță poate veni și pe falca noastră care este vie. Acesta a fost cu adevărat un paradox. Astfel, Samson a luat acea falcă și a lovit cu ea acele coifuri, zdrobind capetele a o mie de filistenii. Paradox!

Când

a fost pe pământ, Isus a umblat pe apă. Explicați-mi aceasta.

Explică-mi științific cum poate să umble un om pe apă. Paradox!

Într-o

zi, El a luat cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele cinci mii de oameni. Ce fel de atom a eliberat El? Peștii aceia nici măcar nu erau vii. El a rupt din acea pâine, a întins-o și a dat-o, apoi când a băgat mâna din nou în coș, iar acolo era altă pâine, gata pregătită. Vedeți? Grâul era crescut, copt, măcinat și făcut pâine, iar condimentele erau gata puse. Apoi El a rupt acea bucată de pește prăjit, și imediat a apărut o altă bucată de pește prăjit. Amin. Aleluia. Acest lucru ne este dat și nouă dacă rămânem în Cuvânt. Stai acolo! Eu cred că noi suntem pe cale să vedem acest lucru întâmplându-se. Trăiește credincios Cuvântului! El a împărțit pește gata gătit. Acesta a fost un paradox.

A

fost un paradox când El Și-a ales biserica; atunci când a ales pescari în locul preoților. Aceasta este contrar firii. În mod normal, El ar fi trebuit să aibă o biserică mare, cu o grămadă de predicatori foarte lustruiți și străluciți, care cunosc teologia, au doctorate și toate aceste lucruri, dar El a trecut pe lângă toți aceștia și a mers la niște pescari care nu puteau nici măcar să-și semneze numele. Biblia spune că Petru și Ioan erau „*oameni necărturari și de rând.*” (Fapte 4.13). Aceasta este ceea ce a ales El pentru Biserica Sa, și este cu siguranță un paradox. Da, domnilor. El a ales pescari în locul preoților.

Dacă

ne gândim la Cincizecime, este ciudat că El a ales o grămadă de oameni necărturari și i-a trimis cu un mesaj de Rusalii. Ei nu au trebuit să meargă la niciun seminar, ci li s-a poruncit să aștepte până când au fost îmbrăcați cu putere de sus. Petru, Ioan și ceilalți erau necărturari și neînvățați așa că, dacă ar fi vrut să predice, El ar fi trebuit să le spună: „Băieți, acolo este o școală bună și trebuie să mergeți să învățați

Abecedarul, iar după aceea trebuie să învățați și gramatica. După ce terminați cu aceasta, trebuie să treceți prin cei patru ani de liceu, apoi patru ani de colegiu și patru sau cinci ani de Școală biblică. Abia după ce terminați cu toate acestea, puteți merge afară.”

Dar

El a spus: „Așteptați în cetate, pentru că am să vă trimit făgăduința Tatălui. Apoi veți fi martorii Mei în Ierusalim, în Iudeea, Samaria și până la marginile pământului.” (Luca 24.48-49). Condiția Lui este aceeași și acum.

Eu

am avut câteva experiențe cu păgânii religioși, adică cei cu idoli. Am fost în Africa și în India, și acolo i-am văzut pe cei care umblă pe jar. Ei stăteau acolo în fața acelu chip mare și vechi, cu ochii aceia mari și roșii, și cu cercei din rubine în urechi. Bieții oameni! Ei nu erau fățarnici.

Ei

merg acolo și se pregătesc pentru acest ritual. Astfel, preoții îi binecuvântează și toarnă apă sfințită peste ei, după care își agață cârlige mari de pescuit pe trupuri, de care atârnă găleți cu apă așa de mari. Ei fac aceasta ca jertfă pentru un idol. Apoi își cos gura cu un șiret care merge pe aici. Dacă au mințit, își cos gura împreună cu nasul, apoi merg pe jăratric aprins, într-un bazin lat de patru sau cinci picioare (un metru, un metru și jumătate) și lung de treizeci de picioare (nouă metri), și fac toate acestea pentru un idol. Idolatria este un lucru rău.

Acum

voi face câteva remarci în legătură cu aceste lucruri, apoi voi încheia. Apoi vă voi arăta un paradox real.

Când

vorbim de păgâni, noi îi avem aici pe indienii din sud-vest, care obișnuiau să se închine la idoli. Ei aveau un zeu al ploii care era o broască țestoasă de uscat. Ei ziceau că acel zeu trăiește

În ploaie și în pământ, și credeau că intră în acea broască țestoasă.

În

Roma păgână, ei îl aveau pe Jupiter și mulți alți zei, și spuneau că ei trăiau și purtau războaie. Voi ați citit mitologia și știți aceasta.

Ei

aveau un altar mare pe care se afla o statuie, iar închinătorul venea și îi plătea preotului pentru o candelă. Apoi mergea în templu, iar acolo erau uneori mai mulți zei, așa că el trebuia să aprindă candela și s-o pună pe un altar, pentru ca acel zeu să-și găsească drumul spre chipul potrivit.

După

aceea, preotul aducea niște fructe pentru o jertfă, și vin. El avea un fel de părtășie cu acel idol. Apoi se întindea pe burtă înaintea idolului și stătea acolo într-o transă, până când acel dumnezeu imaginar venea, intra în acel idol și îi vorbea. Aceasta este idolatrie.

El

credea că poate să hipnotizeze dumnezeul imaginar din acel idol prin darul de mâncare și arderea candelii, dar sufletul lui era atât de încurcat în toate acestea! Vedeți unde este diavolul? El credea că acel dumnezeu i-a vorbit prin conștiința lui, și considera că acela era dumnezeul lui.

Dar

la Rusalii, Dumnezeu avea să le arate ce înseamnă un Dumnezeu real. Ei au stat în rugăciune și închinare timp de zece zile și dintr-o dată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde erau ei. Dumnezeu nu a luat niciodată un idol, ci a luat un om viu și a locuit în el prin botezul cu Duhul Sfânt; nu un dumnezeu imaginar, nu un lucru imaginar, ci realitatea unui Dumnezeu viu într-un om viu. Apoi acel om s-a ridicat și a făcut lucrările lui Dumnezeu.

Este

ciudat că El a făcut aceasta; este ciudat că nu a luat câțiva oameni deștepți care cunoșteau ceva în privința aceasta. Poate aceia ar fi încercat să înțeleagă ceva, dar El a luat niște pescari necărturari și i-a pus acolo, iar ei au stat în rugăciune timp de zece zile și zece nopți, pe baza promisiunii lui Dumnezeu. Și la urmă, Dumnezeul cerurilor a venit și a locuit în ei.

Isus

a spus: „*Peste*

puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” (Ioan

14.19). „*Adevărat,*

adevărat vă spun că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” (Ioan

14.12). Acesta este motivul pentru care a spus în Marcu 16.17-18:

„*lată*

semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

Acesta este Dumnezeul cel viu într-un om care poate să se predea pe sine însuși în fața Lui, după Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă Cuvântul Lui Se poate manifesta, în el, numai în felul acesta.

Amin. Este un paradox.

De

fiecare dată când vezi că un om primește Duhul Sfânt este un paradox; când vezi că Dumnezeul cerurilor Se face cunoscut în acest om, vorbește prin el, lucrează prin el și trăiește prin el, este un paradox. Noi suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu, iar El a luat aceste chipuri, apoi S-a pus pe Sine însuși în chipul pe care l-a făcut după chipul Său. Un paradox.

Dumnezeu

a locuit la început în om, dar păcatul L-a alungat. Apoi Dumnezeu L-a omorât pe propriul Său Fiu, lucru care l-a permis să vină și

să locuiască din nou în copiii Lui. Da, domnilor. Este un paradox. Este atât de ciudat cum face El lucrurile! Dumnezeu a ales Biserica Sa ca să fie un paradox. El a luat niște pescari necărturari și simpli, în locul unor teologi școliți și șlefuiți, și a făcut o biserică. El nu a dat cheile Împărăției marelui preot Caiafa. Dar ce a făcut? Le-a dat unui pescar necărturar. El nu le-a dat unui om care cunoștea toate intrările și ieșirile, ci le-a dat unui om care s-a umilit în fața Lui și L-a cunoscut. Voi știți că Viața nu este să-l cunoști Cartea, ci să-L cunoști pe El. Cheile i-au fost date lui Petru, nu lui Caiafa, cel mai inteligent om din suita religioasă. Un paradox. El le-a dat lui Petru.

Acum

credeți în paradox? Nu demult am vorbit cu un farmacist bătrân și el mi-a spus: „Frate Branham, într-o zi, pe vremea mării crize, eram în farmacie împreună cu fiul meu. Oh, era greu! A intrat o femeie care avea o rețetă, iar fiul meu s-a dus s-o servească. El a privit rețeta, iar ea i-a zis: „Eu nu am bani pentru ea.” „Poți merge acolo și statul te va ajuta,” i-a spus el. Femeia și soțul ei s-au îndreptat încet spre ușă, dar parcă am fost lovit de ceva, așa că am zis: „Nu lăsa acea mamă să plece. Abia se ține pe picioare și nu va putea să meargă acolo și să aștepte ore în șir la coadă ca să primească banii. Fiule, du-te și adu-o înapoi.”

Băiatul

s-a dus afară și i-a chemat înapoi, iar eu m-am dus în spatele farmaciei, am adus cele mai bune medicamente pe care le aveam și le-am pus în mâinile acelei femei. „Frate Branham,” a spus farmacistul acela bătrân și un om adevărat al lui Dumnezeu, în timp ce ne pregăteam să bem un suc împreună, „poate vei crede că sunt nebun când îți spun aceasta, dar când am pus acele medicamente în mâna ei, m-am uitat și acolo era Isus. Eu am pus medicamentele în mâna lui Isus.” Da, un paradox.

Tatăl

sfântului Martin a fost un păgân, dar fiul voia să-L slujească pe Dumnezeu. În vremea aceea, în Franța era o lege care spunea că

dacă tatăl era militar, atunci și fiul trebuia să meargă în armată până la o anumită vârstă. Acum fiți atenți. Când a fost luat în armată, el avea o ordonanță, pentru că fiecare ofițer trebuia să aibă un slujitor sau ordonanță. Astfel, slujitorul trebuia să-i curețe cizmele, dar curăța Martin cizmele ordonanței. El era un om mare și îl iubea pe Dumnezeu.

Ce

s-a întâmplat? Într-o noapte rece de iarnă, când vântul bătea tare, iar oamenii erau înghețați de frig, el a ieșit pe poartă și a văzut acolo un cerșetor care zicea: „Vă rog, ajutați-mă! Să mă ajute cineva.” dar oamenii care ar fi putut să-l ajute, treceau numai pe lângă el.

Martin

dăduse deja tot ce a avut. Soldații purtau o manta pe deasupra, iar el avea nevoie de acea manta, pentru că ar fi înghețat de frig fără ea. Totuși, și-a dat-o jos, a scos sabia și a tăiat-o în două: cu jumătate l-a învelit pe acel cerșetor, iar pe cealaltă a luat-o el. Când l-au văzut cum era îmbrăcat, oamenii râdeau de el și ziceau: „Ce ciudat este soldatul acela! Are numai o jumătate de manta.” În noaptea aceea s-a trezit din somn în timp ce dormea în baraca lui, iar când și-a ridicat privirea, l-a văzut pe Isus îmbrăcat cu acea jumătate de manta. Era înconjurat de îngeri, iar El le-a zis: „Știți cine m-a îmbrăcat cu mantaua aceasta? Martin.” Atunci a înțeles ce a vrut să spună Isus când a zis: *„Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun, că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* (Matei 25.40). Atunci când el a învelit acel cerșetor bătrân, l-a învelit de fapt pe Isus, pentru că Isus a fost în acel cerșetor. Aceasta arată că noi nu știm pe lângă cine trecem. Acela a fost un paradox, iar eu cred în aceste paradoxuri din toată inima.

Trebuie

numai să ne umilim pe noi înșine în fața lui Dumnezeu și să credem cu toată inima noastră. Cu câțva timp în urmă, un mare

intelectual a venit să vorbească în fața unei mulțimi de penticostali. El voia să țină un discurs intelectual și să le spună oamenilor unde erau greșiți; să le spună una și alta. Dar când a urcat, s-a dus acolo cu pieptul scos, știți voi, „cine sunt eu cu multe diplome,” și așa mai departe.

El

a început să vorbească în fața acelor penticostali, dar ei nu l-au luat în seamă. Vedeți? El a văzut că este învins și și-a adunat notițele. În discursul lui intelectual, el a încercat să spună că fenomenul penticostal al vorbirii în limbi este greșit și că minunile de care vorbeau ei erau greșite, dar lucrul acesta nu a fost bine primit de oamenii aceia, așa că el a fost atât de umilit, încât și-a luat caietul și a coborât de pe platformă.

Acolo

stătea un sfânt bătrân care a zis: „Dacă omul acela ar fi venit în felul în care a coborât de pe platformă, poate ar fi coborât în felul în care a urcat.” Acesta este adevărul.

Vedeți? Noi trebuie să ne umilim în fața Domnului. Acesta este cu adevărat un paradox. Dumnezeu este un paradox; vedeniile sunt un paradox, și noi nu putem să le explicăm. Cum este posibil ca Dumnezeu să ne arate lucruri care au fost, sunt și vor fi, este dincolo de înțelegerea noastră. Vedeniile profeților din vechime au fost acum sute de ani, iar noi le vedem împlinirea astăzi. Este un paradox.

A

fost un paradox când Andrei s-a dus, l-a luat pe Petru (pe vremea aceea se numea încă Simon) și i-a zis: „Știi, tatăl nostru ne-a spus că înainte de venirea adevăratului Mesia vor fi multe învățături și dogme, dar el ne-a spus că după Scriptură, Mesia trebuie să fie un profet: „*Domnul Dumnezeuul tău... va ridica un proroc ca mine.*” Deci, Mesia va fi un profet.” Toți iudeii cred aceasta.

Biblia

spune: „*Când*

va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis.”

(Numeri 12.6). Așa este.

Când

Andrei l-a dus pe Petru acolo, și Isus i-a spus: *„Numele tău este Simon, și ești fiul lui Iona.”*,

Petru a știut imediat că acela era un paradox; că era Dumnezeu. Singurul care îl cunoștea pe el și pe bătrânul său tată, trebuia să fie Dumnezeu.

Când

Filip s-a dus să-l ia pe Natanael, iar Natanael s-a înfățișat înaintea lui Isus, acesta i-a spus: *„Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.”* (Ioan 1.47) Lucrul acesta l-a uimit pe Natanael.

„De

unde mă cunoști, Rabi?”

Ascultați

răspunsul Lui: *„Te-am*

văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”

Ce fel de ochi a avut El, să vadă la douăzeci și cinci de mile în jurul muntelui? El a privit prin munți și prin timp și l-a văzut pe Filip sub copac.

La

Sihar, o femeie tânără și frumoasă a venit la acea fântână să ia niște apă. Ea putea merge numai după plecarea femeilor decente, iar Isus stătea acolo și i-a zis:

„Femeie,

dă-Mi să beau.”

„Pe

aici nu se obișnuiește așa ceva. Suntem segregati, așa că noi, samaritenii și voi, iudeii, nu avem nici o legătură unii cu alții.

Nu se cuvine ca Tu să ceri apă de la mine, o femeie din Samaria.”

„Dacă
ai ști tu cu Cine vorbești, Mi-ai cere tu apă.”

Astfel,
au început să vorbească despre fântână, cât era de adâncă,
ce au spus părinții, și așa mai departe. Ce s-a întâmplat? În
câteva minute, El i-a găsit problema și i-a zis:

„Du-te,
cheamă-l pe bărbatul tău și vino aici.”

„Nu
am bărbat,”
a răspuns ea.

„Bine
ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și
acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.”
(Ioan 4.17-18).

Ce
a spus ea atunci? Ascultați numai. Când El a făcut aceasta
înaintea iudeilor, aceștia au spus că El le citea mințile, că
este un Beelzebul, un ghicitor și un drac. Dar această femeie a
zis: „Doamne,
văd că ești proroc. Știu că are să vină Mesia (căruia I se
zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”
(Ioan 4.19,25). A fost un paradox. Vedeți? „Noi știm că Tu
trebuie să fii un proroc. Mesia va face aceasta când va veni, dar
Tu cine ești?”

„Eu,
Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”
(Ioan 4.26).

Ea
a știut că era Dumnezeu; a știut că acela era semnul lui Mesia,
așa că s-a grăbit să meargă în cetate și a spus: „Veniți
de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este

Acesta Hristosul?" (v.

29). Și oamenii din cetate L-au crezut pe Isus numai din pricina mărturiei acelei femei. Eu cred că Dumnezeu care a făcut acolo un paradox, poate să facă și acum un paradox. Credeți aceasta? Amin.

Biblia spune: „*Isus*

Hristos este Același ieri, azi și în veci.”

Mai stați cu mine numai încă un minut.

Înainte

ca să lase lumea, El a spus: „*Cum*

a fost în zilele Sodomei, ai domă va fi și în zilele Fiului

omului.” Amintiți-vă

că Avraam a văzut toate aceste lucruri ale lui Dumnezeu. El a avut o vedenie înainte ca acea lume căldicică să fie distrusă. Așa cum am mai spus și înainte, sunt trei categorii de oameni: necredincioșii, credincioșii prefăcuți și credincioșii adevărați. Toți sunt adevărați și au fost adevărați și acolo: sodomiții, care sunt ca lumea de azi; credincioșii căldicei sau prefăcuți, care au trăit în acea murdărie; și Avraam, biserica aleasă, care a fost chemată afară și pusă deoparte.

Niște

Îngeri au venit din ceruri, iar doi din ei s-au dus să predice în Sodoma. Ei n-au făcut minuni acolo, dar i-au orbit într-o noapte.

Predicarea Evangheliei îi orbește pe cei necredincioși. Un Billy Graham modern este acum acolo, predicând printre sodomiți. Eu cred că Billy Graham este un om al lui Dumnezeu. El este acolo, afară, predicând mesajul pocăinței și al „ieșirii afară din Sodoma.”

Acesta este mesajul pe care l-au auzit ei.

Dar

acest Înger nu S-a dus acolo, ci a rămas cu biserica aleasă. El a fost un Om și a mâncat carne, a băut lapte și a stat cu spatele la cort. El l-a chemat pe Avraam pe numele care i s-a dat cu numai câteva zile în urmă, și la fel a făcut cu Sara. Astfel, a spus:

„Unde

este soția ta, Sara?”

„În
cortul de la spatele Tău,” a răspuns Avraam.

„Te
voi vizita din nou când va veni vremea să ai copilul.”

Atunci
Sara a râs și și-a zis: „Eu, o femeie bătrână să mai am
plăceri cu domnul meu?”

Ce
a zis El atunci? „De ce a râs Sara?” Apoi a venit Sara afară
și a început să nege că ar fi râs. Ce s-a întâmplat? El știa
ce făcea ea acolo, în spate. De ce? Pentru că El era Cuvântul,
iar Evrei 4.12 spune: *„Căci
Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât
orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte
sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și
gândurile inimii.”*

Isus
a fost Cuvântul. „La
*început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul
era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre
noi, plin de har și de adevăr.*” (Ioan
1.1,14). Ce ziceți de aceasta? A mințit Dumnezeu? El nu poate să
mintă. Nu, El este Dumnezeu și nu poate să mintă. Credeți
aceasta? Eu cred. Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment,
și fie ca Dumnezeu să fie îndurător.

Primul
paradox a fost atunci când tu ai fost mântuit, iar al doilea
paradox a fost atunci când El ți-a dat Duhul Sfânt. Aș vrea să
vă spun ceva. „Isus
Hristos este Același ieri, azi și în veci.” Dacă
v-aș spune că în mine este duhul lui John Dillinger, v-ați
aștepta să port armă și să fiu unul certat cu legea. Dacă v-aș
spune că în mine este duhul unui pictor, v-ați aștepta să iau

pensula și să pictez pereți, ca acele picturi de pe perete. Dar dacă v-aș spune că în mine este Duhul lui Hristos, atunci aș face lucrările lui Hristos. Aceasta este exact ceea ce a spus El. Credeți aceasta? Dacă crezi, nu te îndoii, fiindcă Dumnezeu va face ce a spus.

Tată

ceresc, eu am vorbit prea mult. Tu ești Dumnezeu și singurul lucru pe care îl pot face, Tată, este să vorbesc. Tu ești Cel care trebuie să faci acest Cuvânt să Se manifeste și să arăți Adevărul. Eu mă rog Ție, Tată, ca să ne îngădui acest privilegiu, prin Numele Fiului Tău, Domnul Isus. Împlinește dorințele inimilor noastre, și dă-ne ceea ce avem nevoie, pentru ca biserica să meargă înainte chiar dacă este atât de greu de purtat, pentru că vine de la Tine, din dragoste, nu din răutate.

Biblia

spune că Tu ne-ai dat mai întâi apostoli, apoi proroci, învățători, păstori și alte corecții, ca să păstrezi biserica în ordine. Uneori păstorii ne spun lucruri care ne corectează, dar Dumnezeu îl adeverește pe acel om cu Cuvântul. Tată, Tu ești încă Dumnezeu și eu mă rog ca Tu să Te faci cunoscut în seara aceasta că ești Dumnezeu și că am făcut aceste lucruri la porunca Ta. Eu n-am făcut aceste lucruri de la mine, ci le-am făcut pentru că așa m-a îndemnat Duhul Tău să fac. Cer har și îndurare și Te rog să împlinești cererile acestor oameni, în Numele lui Isus Hristos.

Stați

cu capetele plecate pentru un moment de rugăciune și credeți. Credeți din toată inima și nu vă îndoiiți. Dacă credeți că Dumnezeu va împlini totul din belșug, eu cred că Dumnezeu Se va face cunoscut pe Sine însuși.

Nu

cunosc pe nimeni de aici. L-am auzit pe fratele Fred Sothman spunând „Amin” în timp ce predicam, dar în afară de el și de cei de pe platformă, pe care nu-i iau în calcul, nu cunosc pe nimeni din

audiență. Domnul Isus Hristos este viu și ridicat din morți, iar dacă voi, oamenii, aveți vreo cerință, El este aici ca să-și împlinească. Credeți aceasta? Continuați să vă rugați.

Câți

dintre voi n-ați mai fost în adunările mele? Ridicați mâinile.

Mulți. Eu sunt un om ca oricare altul, dar cred în Isus Hristos; cred că El S-a ridicat din morți. Eu cred că El este Dumnezeu. Acum, El este Dumnezeu în noi, în forma Duhului Sfânt. Și El a spus: *„Lucrările*

pe care le fac Eu, le veți face și voi.” Acum,

este una să vorbești despre aceasta, dar este cu totul altceva când El vine și face ce a spus. Și nu uitați: *„Totul este cu puțință pentru cel ce crede.”*

Aș

vrea să vă ridicați puțin capetele. Câți bolnavi sunt în clădire? Ridicați mâinile. Câți au pe cineva bolnav pentru care ar vrea să se roage? Ridicați mâinile, păcătos sau oricum ai fi.

Odată,

o femeie mică a atins poala hainei lui Isus și s-a făcut bine. El a trecut pe acolo, și toți oamenii îl atingeau, iar această femeie s-a strecurat prin mulțime și l-a atins și ea, iar atunci El a zis: *„Cineva M-a atins.”*

Petru

L-a întrebat dojenitor: *„Cum poți spune aceasta când toată mulțimea Te atinge? Toți Te ating.”*

Dar

El a spus: *„Am simțit cum a ieșit o putere din Mine. Am slăbit în puteri.”* Apoi a privit în jur până când a găsit-o pe femeie, iar atunci i-a spus ce problemă avea și că a fost vindecată datorită credinței ei.

Crezi

că Același Dumnezeu trăiește și acum? Ți-ar ajuta credința dacă El ar veni și ar face același lucru? Dar pe voi, oamenilor de

afaceri, v-ar ajuta? Credeți? V-ați ruga pentru mine? Eu n-am mai avut o adunarea ca aceasta între oamenii de afaceri. Eu sunt încrezător, iar voi să fiți alertți și să vă rugați.

Dacă

v-am spus Adevărul, Dumnezeu va adevăra aceasta prin semne și minuni. El vi le va arăta și felul Său biblic, așa cum a spus Biblia. Va trebui să fie acel fel de semne și minuni. Credeți aceasta?

Dacă

doi sau trei oameni bolnavi sau în nevoi, din audiență, s-ar uita spre Dumnezeu și s-ar ruga: „Doamne Isuse, fratele Branham nu mă cunoaște, nu știe nimic despre mine, dar el ne-a explicat din Biblie că Tu ești încă viu. Eu l-am auzit rugându-se, iar Tu ne-ai arătat ceva ce ai făcut înainte de crucificare. Noi credem că Duhul Sfânt pe care Îl avem Se va dovedi pe Sine însuși că este Dumnezeu.” Este adevărat? El va dovedi aceasta în mijlocul nostru.

Rugați-vă

și credeți. Predicatorilor, spune Biblia așa ceva? Toți predicatorii care cred aceasta, știu că acum Isus Hristos este Mare Preot, și stă la dreapta măririi lui Dumnezeu. Este adevărat? Marele Preot care poate fi atins de neputințele noastre. Câți știu că așa învață Noul Testament?

Cum

s-ar purta acest Mare Preot dacă L-ai atinge? Dacă este Același, El Se va purta la fel ca atunci când L-a atins femeia aceea. Poate spui: „Dacă aș fi fost acolo, L-aș fi atins și eu.” Poți să-L atingi chiar acum. Așa spune Biblia și eu o cred. Crede doar din toată inima și nu te îndoii.

Acum

fiți foarte respectuoși. Eu nu spun că Dumnezeu va face aceasta, pentru că nu știu, dar credeți. Câți dintre voi au văzut fotografia cu Îngerul Domnului? Desigur, vedeți? Am avut notat

acest lucru undeva în notițele pentru după-amiaza aceasta, dar n-am avut timp să vorbesc despre el.

Rugați-vă.

Doamne nu mă lăsa să Te ispitesc, pentru că nu vreau să fac aceasta, dar dacă aceasta Îți aduce slavă, lasă-i pe oameni să vadă că le-am spus adevărul. Arată-le că le-am spus adevărul. Îngăduie aceasta, Doamne, fiindcă le-am vorbit cât am putut de bine despre Tine, folosind Cuvântul. Eu am stat pe acest Cuvânt fără să țin cont unde și cum Se duce; am stat pur și simplu pe El, iar acum, Te rog să dovedești că le-am spus adevărul. Legitimează aceasta, Tată, în Numele lui Isus. Amin.

Rugați-vă

în continuare: „Doamne Isuse, eu cred aceasta.” Nu știu, prieteni. Acum se va face voia Domnului. Vedeți? Eu nu simt nimic, sunt doar un microfon și rămân mut dacă nu vorbește El prin mine. Acesta este numai un dar, un mod de a mă relaxa înaintea lui Dumnezeu, până când El îmi arată vedeniile. Eu cred că El va face aceasta când voi ajunge la acele paradoxuri, dar poate că nu are nici o dorință să facă aceasta. Dacă este așa, eu nu pot face nimic, ci trebuie să aștept să văd ce va spune El.

Acum

stați liniștiți și rugați-vă. Eu privesc doar prin audiență. (Cineva vorbește în limbi).

Rugați-vă

încet și rămâneți respectuoși. Foarte bine. Puteți să vă ridicați capetele. El este aici. Acum provoc pe fiecare necredincios: vorbește, sau taci pentru totdeauna! Credeți numai. Căutați-L pe Dumnezeu cu orice cerință și vedeți dacă nu vă va răspunde. (Cineva vorbește în limbi și tălmăcește).

Fiți

foarte respectuoși. Aici este o doamnă micuță care suferă de bronșită. Ea vine din Flagstaff. Dacă crezi din toată inima, poți avea ceea ce ceri. Crezi, soră? Ridică-te în picioare și acceptă

vindecarea.

Lăsați-mă

să repet rugăciunea ei: „Doamne, eu sufăr mult. Lasă-l pe fratele Branham să vorbească cu mine.” Fă cu mâna dacă te rugai așa. Când te-am chemat, tu te rugai pentru aceasta, este adevărat? Fă cu mâna din nou. Eu nu te cunosc. Dacă este adevărat fă cu mâna să vadă toți. Bine. Ce a atins ea?

Doamna

de acolo se roagă pentru un prieten care are cancer. Crezi din toată inima? Dumnezeu va răspunde la rugăciunea ta. Eu văd o persoană, un bărbat care este foarte bolnav. Dacă crezi din toată inima, poți avea acel lucru. Dumnezeu să te binecuvânteze. Eu nu o cunosc pe femeia aceasta, nu am văzut-o niciodată, dar El o cunoaște.

Cineva

se roagă. Vedeți Lumina aceea? Este chiar deasupra capului unei femei micuțe și cu părul cărunt care stă acolo. Da, doamna care a ridicat mâna. Ea are diabet. Nu este de aici, ci vine dintr-o țară cu munți, din Elveția. Acolo este un grup întreg. Crede și poți merge acasă sănătoasă. Crezi?

Acolo

în spate stă o doamnă pe care nu am mai văzut-o în viața mea și are probleme la gât și la ochi. Ea stă chiar aici și mă privește. Este predicator. Stai în picioare și primește aceasta, doamnă. Fă-te bine.

Eu

nu o cunosc pe femeia aceasta, nu am văzut-o niciodată în viața mea. Tu încerci să-ți ascunzi păcatul de mine.

Aici

este un bărbat care își spune părerea despre mine. Așa este, domnule. Tu ești profesor și ești frământat de probleme spirituale. Dacă este adevărat, ridică mâna. Toate se vor rezolva. Tu mă accepți ca profet al lui Dumnezeu. Eu îți spun adevărul. Este „Așa vorbește Domnul.”

Crezi?

Acolo în spate este o doamnă care are probleme cu sânul. A avut trei operații și îi lipsește un sân. Dumnezeu să mă ajute.

Domnișoară Alexandra, primește vindecarea în Numele lui Isus Hristos. Dacă acesta este numele tău și suntem străini unul pentru celălalt, ridică-te în picioare. Eu n-am mai văzut-o în viața mea.

Credeți

aceasta? Dacă Acesta nu este Același Isus care a trăit înainte, nu știu ce poate fi. Eu sunt doar un om. Credeți aceasta?

Primește-L!

Aici stă o femeie pe care n-am mai văzut-o niciodată. Este asistentă medicală și se roagă pentru pacientul ei care suferă de o boală mintală. Suntem străini unul pentru celălalt, așa-i? Te va ajuta dacă Dumnezeu îmi va spune cine ești? Dar audiența? Eu nu am mai văzut-o niciodată până acum. Dacă suntem străini, ridică mâna, doamnă. Ești doamna Brandon. Așa vorbește Domnul.

Credeți

cu toții? Este acesta un paradox? El este încă Dumnezeu. Duhul Sfânt este peste tot. Credeți aceasta? Cuvintele pe care vi le-am spus sunt adevărate. Dumnezeu le-a confirmat.

Îl

credeți pe Dumnezeu cu toată inima? Atunci puneți-vă mâinile unul peste altul. Începeți să vă rugați ca să primiți botezul cu Duhul Sfânt. Cum poți fi mai aproape de Isus Hristos decât ești acum? Puneți-vă mâinile unul peste altul și rugați-vă așa cum vă rugați în biserica voastră, pentru ca Dumnezeu să vă umple cu Duhul Sfânt și atunci veți vedea un paradox cum nu ați mai văzut niciodată înainte. Credeți și Dumnezeu vă va arăta un paradox real.

Oh,

Doamne Dumnezeule, ascultă rugăciunea slujitorului Tău și fă ca diavolul, să lase această audiență chiar acum, prin puterea și

Învierea lui Isus Hristos. Amin.

-

Amin -